

Spesialenheten for politisaker
PB 93, 2301 Hamar

Nesodden den 10. oktober 2009

Politianmeldelse av riksadvokat Tor-Aksel Busch.

Jeg vil med dette politianmelde riksadvokaten for å bistå politiet som etat og den norske stat i forbrytelser imot det norske folk, samt for å bistå i å skjule en forbrytelse mot menneskeheten.

Som det går frem av vedleggene (vedlegg 1-4), har jeg i forbindelse med min ankesak til Lagmannsretten vært i kontakt med riksadvokaten. Jeg har varslet han og hans kontor om at jeg også i denne rettsrunden kommer til å benytte meg av min rett til å gå for et moralsk forsvar overfor narkotikalovene; jeg har oppfordret han til å se nærmere på bevisbildet rundt mine påstander; og jeg har gjort han kjent med hva det innebærer for Norge som rettstat og riksadvokaten som offentlig tjenestemann sin del, om han og hans kontor ikke aktivt tar tak i mine påstander, og prinsipielt stiller seg bak denne uavhengige kommisjonen/kompetente retten som jeg i flg. EMK artikkel 13 har krav på.

Dette har riksadvokaten derimot ikke tatt til etterretning, og hans motsvar til meg (vedlegg 2 og 4) sier sitt om hans vilje til å prioritere sitt ansvar og sine plikter som offentlig tjenestemann i denne saken. Jeg har gitt han flere sjanser til å tenke seg om, men ettersom riksadvokaten nå har sagt hva han har å si i saken, ser jeg det som naturlig å ta konsekvensene av hans argument alvorlig, og levere inn denne politianmeldelsen. Det er en anmeldelse som må sees på bakgrunn av min tidligere korrespondanse med Spesialenheten (ref. 10167180 592/09-123), og som jeg ser det stiller riksadvokaten seg nå åpen for strafferettslige konsekvenser for brudd på straffeloven §§ 110,118, 123, 132a, 139, 149, 150a, samt artikkel 25 i Roma vedtektene.

Riksadvokaten gjør i sine brev til meg, hva han kan for å erklære argumentet mitt som irrelevant (ettersom jeg ikke vet å skille mellom "sannhet og gyldighet"), og hevder at mine påstander ligger utenfor det området som kan være "gjenstand for bevisførsel".

Jeg er selvfølgelig uenig.

Argumentasjonsrekken er kanskje sammensatt og ved første øyekast vanskelig å se sammenhengen i, men den er like beviselig som at $4+4+4+4=16$.

Det eneste som ikke er beviselig, er den enkelte systemaktørs motiver, men det er heller ikke nødvendig for mitt arguments del. Konsekvensene av forbudet er nemlig helt klart mulig å bevise, og det er også det faktum at det i dag kun er ignoranse og misvisende informasjon som ligger til grunn for narkotikalovgivningens troverdighet. Jeg kan med andre ord bevise at den politiske prosessen som ligger bak narkotikalovene er korrumpert, ettersom jeg kan bevise at den politiske prosessen som ligger til grunn for narkotikalovene konsekvent har tilgodesett selskaps- og dominanskreftenes interesser, og ettersom jeg kan bevise at disse kreftenes interesser og behov er uforenlige med menneskehetens.

Selv om jeg derfor ikke kan si noe om de enkelte aktørenes intensjoner (dvs. i hvilken grad den enkelte motiveres av god eller vond vilje), kan jeg helt fint si noe om deres gjerningers funksjon og konsekvenser i samfunnsmaskineriet (systemet), og jeg kan i neste rekke også si noe om dette

maskineriets funksjon (om det er dårlig eller bra, konstruktivt eller destruktivt) ut ifra hvordan det påvirker livsvilkårene for individet her på jorda, og det moralske fibret i samfunnsstoffet. Og på samme måte som en bilmekaniker, etter å ha åpnet panseret på en bil og etter å ha studert maskineriet under, kan si at "dette er en bensinmotor", på tilsvarende vis kan jeg, etter å ha fått en oversikt over de grunnleggende prosessene og de mest innflytelsesrike kreftene i samfunnsmaskineriet, si at "dette maskineriet er en menneskefiendtlig mekanisme".

På samme måte som jeg derfor kan si at "fred er bedre enn krig", og at "forståelse er bedre enn forakt", kan jeg bevise mine påstander og si at "narkotikalovene er kriminelle lover", selv om sikkert riksadvokaten – i forlengelsen av sitt argument – fortsatt vil påstå at også dette er "et normativt spørsmål, og ikke et faktisk spørsmål".

Min manglende evne til "å skille mellom sannhet og gyldighet", er allikevel fra riksadvokatens side kun en semantisk avledningsmanøver av samme slag som når Bush-administrasjonens jurister forsøker å skille mellom "Unlawful Combatants" og "Prisoners of War", for å ha et påskudd til å frarøve krigsfanger grunnleggende rettigheter (eller som når tidligere justisminister Gonzales forsøker å uthule defineringen av "tortur", slik at deres krigsforbrytelser – som de ser det i alle fall – er innenfor grensene for overnasjonalt avtaleverk). Det handler i alle tilfeller om det samme; systemtro jurister som forsøker å få terrenget til å tilpasse seg kartet, heller enn å tilpasse kartet til terrenget, og ved å rote seg bort i juridiske termer som er avskåret fra enhver moralsk kontekst, forsøker de slik å legitimere sine overgrep, ved å utdefinere menneskerettigheter og mellommenneskelig anstendighet fra regnestykket.

Jeg ber dere derfor legge merke til at riksadvokaten gjennom sin argumentasjonsrekke viser at han ser det moralske fibret i lovene han står ansvarlig for håndhevelsen av som irrelevant, og at ifølge hans logikk og premisser, så har det aldri eksistert en "kriminell" lov. Det er nemlig en forutsetning for relevant kritikk av lovverket og systemet at man tar ett skritt ut av sin tid (og veksler mellom et "systemeksternt og et systeminternt perspektiv"), for kun slik oppstår en kontekst hvor man kan se lovenes funksjon og konsekvens i samfunnet i sin helhet — samt de relevante paralleller til tidligere tiders urimelige lover.

Som jeg tolker riksadvokatens kritikk på dette området, sier han derfor, i all enkelhet, at det holder for han at en lov er til (uavhengig av lovens funksjon og konsekvens i samfunnet, og uavhengig av om lovens eksistens er mulig å forsvare eller ikke), for så derfra å kunne begrunne lovens rettmessighet ut ifra det faktum at den er. Det er slik systemtro jurister alltid har begrunnet lover de ikke kan forsvare, og det er kanskje forståelig at en som har gjort karriere på overgrep vil ha følelsesmessig sterke motforestillinger mot denne kommisjonens opprettelse, ettersom den lite sannsynlig vil komme med konklusjoner som styrker riksadvokaten og hans kontors autoritet.

(Riksadvokaten taler også om "de demokratiske institusjoners betydning for legitimitetsspørsmål", som om jeg ved å benytte meg av mine rettigheter som tiltalt, forsøker å undergrave sentrale samfunnsverdier. Men om han selv ønsker å fremstå som en forsvarer av de demokratiske institusjoners legitimitet, må han også være en garantist for individets rettigheter i rettssystemet og samfunnet for øvrig – og han viser derfor selv sin respekt for den demokratiske prosessen ved sin stilling til spørsmålet om min prøvesrett på loven.)

Dette unnskylder imidlertid ikke ansvarsfraskrivelsen, for det er en ting å være en del av et overgrepssystem så lenge man ikke selv vet bedre, men det er noe helt annet å fortsette som før etter at man er tilstrekkelig informert til å vite bedre.

Det første kan skje den beste av oss, og hadde riksadvokaten vært riktig mann for sin posisjon ville han forstått viktigheten av at han og hans kontor aktivt støttet fremdriften av kommisjonen jeg har tatt til orde for, mens det andre, dessverre nærmer seg noe i nærheten av definisjonen på galskap; det å gjøre den samme dumheten om og om igjen, mens man forventer at det skal avstedkomme mer heldige resultater på sikt.

Det sier seg selv at det norske folk – og den norske stat – fortjener bedre, og det vil derfor være en god ide om dere nå tar tak i situasjonen og holder riksadvokaten og hans kontor ansvarlig for hans svik mot sine forpliktelser som offentlig tjenestemann, og det norske folk. Han har nemlig, ut ifra sin argumentasjonsrekke, vist at han og hans kontor ser det som naturlig å håndheve hva det skal være av urimelige lover (det være seg religionslover, homofililover, raselover osv.), så lenge de kan komme unna med det, og har med dette implisitt innrømmet at han og hans kontor representerer den samme juridiske tradisjon, som juristene som så det som naturlig å anerkjenne Hitler-Tysklands autoritet her i landet i perioden 1940-45 – og som på denne tiden så det som den naturligste ting i verden (som et spørsmål bortenfor rett og galt) å være en del av apparatet som sendte jøder og andre uroelementer til konsentrasjonsleirene.

Det er i forbindelse med denne henvendelsen viktig å understreke at når jeg beskylder den norske stat for å være en kriminell størrelse, så er det en abstrakt størrelse jeg definerer; det er summen av vår kollektive ignoranse, og konsekvensene av denne. Det er en "skyld" som er kollektiv; som er et resultat av tidligere generasjoners dumheter, og som ikke noen av dagens systemaktører direkte kan lastes for. Det er derfor ingen enkeltaktører (med gode intensjoner) i systemet som trenger å ta mine anklager personlig eller som har grunn til å frykte denne kommisjonens opprettelse.

Den enkelte offentlige tjenestemann har tvert imot alt å tjene på å stille seg bak kommisjonen, for kun etter at dens konklusjoner har øvet sin innflytelse på samfunnsstoffet, kan den enkelte tjenestemann føle seg trygg på at han er en del av en anstendig størrelse; og kun ved å stille seg bak denne kommisjonen, kan han føle seg trygg på at han er på riktig side av historien i denne prinsipielt enormt viktige saken.

Mine anklager er – i tillegg til dette – av en slik art at de uansett en dag vil måtte imøtegås, for de vil (så lenge de står uimotsagt) daglig vokse seg sterkere på bekostning av systemets legitimitet. Det er kun et spørsmål om tid, og de offentlige tjenestemenn som tar jobben sin alvorlig må derfor snarest mulig komme på banen og sørge for at det finnes veggspillere som fra systemets side er til stede i prosessen og som er kompetente til å se nærmere på mitt argument.

I mellomtiden vil den norske stat som abstrakt "kriminell størrelse" konkretiseres for hver politianmeldelse jeg leverer inn, og det vil kun være den offentlige tjenestemann som identifiserer seg mer med sin posisjon enn sin person som vil oppleve mine anklager som ubehagelige, og som vil se seg tjent med å løse problemet med håndhevelsen av lover som ikke kan forsvares, ved å lukke øyne og ører for dette faktum.

Jeg håper og regner med at spesialenhetens etterforskere nå er klar over det ansvar som hviler på deres skuldre, og ser frem til videre kontakt med representanter for systemet når det måtte være ønskelig.

Vennlig hilsen

Roar Mikalsen